

att i berörda § 4 mom. a) måtte efter ordet "jordegendom" införas orden: *så framt anledning till sådant särskiljande förefinnes.*

Stockholm den 22 Januari 1880.

J. Sjöberg.

N:o 32.

Af Herr **P. Hübinette:** *Angående ändring af 7 § 2 mom. bevillningsstadgan.*

Då en stor del af landets inbyggare, efter hvad jag har mig bekant, anser besynnerligt och orättvist att bevillningsstadgan på senare åren blifvit förändrad till tjänstemännens förmån, ehuru deras löner i så väsentlig mån förökats, så medgifver Bevillningsstadgans 7 § afdrag från deras till bevillning uppgifna inkomsters belopp, som obestriddigen äro att anse såsom kapitalbesparingar för framtiden, icke endast för sig utan ock för maka och barn, ty den afgift tjänsteman såsom sådan åligger utgöra till pensions-, enke- och pupill- eller annan understöds-kassa är ju en behållning som efter den grund reglementen föreskrifva tillfaller honom och hans familj i en fördelaktigare grad, än om en annan person utaf sina inkomster insätter i kapital- och försäkringsanstalter för att erhålla samma förmåner, som tjänstemän äro tillförsäkrade, ty tjänstemäns pensionsanstalter hafva erhållit stora bidrag, som icke privata anstalter bekommit eller kunna påräkna. Men om en industriidkare eller handtverkare skulle utaf sina kanhända mycket mindre inkomster insätta något belopp för att bereda sig eller anhöriga pension, så får intet afdrag på hans bevillning ega rum, ehuru syftmålet med insatserna äro alldeles desamma. Att tjänstemän äro ålagda

att insätta ett visst belopp minskar icke nyttan och gagnet utaf dylika besparingar, utan det är bara ett bevis att löngifvaren anser lönebeloppen så tilltagna, att utaf dem äfven löntagarne sjelfve böra hjälpa till för att betrygga deras egen framtid, hvilket kanske en del försummade, om det skulle stå dem fritt att bespara eller låta bli.

Hvarföre jag vågar göra Riksdagen uppmärksam på det inkonsequenta i detta stadgande är hufvudsakligen, att jag önskade Riksdagen måtte till någon del undanrödja sådana förhållanden, hvilka gifva styrka åt den föreställningen hos folket, att statsmakternas förnämsta omsorger nu för tiden äro, att bereda tjenstemän högre löner och pensioner, under det de försumma tillse det skatterna blifva fördelade så rättvist som förhållandena för närvarande medgifva.

Och föreslår derföre,

att Riksdagen måtte besluta, att bevillningsstadgans 7 § 2 moment måtte erhålla den lydelse som den för några år tillbaka hade, det vill säga att ur nämnda moment uteslutes orden "den afgift tjensteman såsom sådan åligger utgöra till pensions-, enke- och pupill- eller annan understöds-kassa."

Om remiss anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1880.

P. HübINETTE.